

Phần 4

Chương 10 Không Thể Hiểu Được??

“**H**oàng hậu nương nương, Lỗ Nhân công...”

“Nương nương! Không còn thời gian nữa rồi, người mau nghĩ cách đi a!”

Vang lên đồng thời cùng với lời nói của cung nữ là một thanh âm lạnh lạnh cao vút, còn chưa đợi cung nữ bấm báo xong, người đã vọt thẳng vào trong Hoàn Khôn cung.

Hoàng hậu thở dài, nhíu nhíu mày liễu rồi xoa xoa huyết Thái Dương, từ lúc nàng nhận được tin đoàn sứ Tây Nhung tiến vào kinh thành đã biết một kiếp này mình không thoát nổi.

Quả nhiên, Lỗ Nhân công chúa miệng vừa hé đã khiến Hoàng hậu bực mình đến tận trưa. Nội dung á... Vẫn là vấn đề cũ rích thôi, chính là nàng không muốn gả đến Tây Nhung như thế nào, tình yêu Tổ quốc dạt dào ra sao...

“Nếu Hoàng huynh mà vẫn bắt ép muội, muội nhất định sẽ chết cho mà xem!” Công chúa tức giận ném lại một câu.

Hoàng hậu thản nhiên nhấp một ngụm trà, từng tầng khói trắng lần lượt che đi gương mặt đang hiện rõ vẻ hờ hững. Không thể trách Hoàng hậu vô tình, nếu Lỗ Nhân công chúa thực sự hành động như lời mình nói thì đã sớm chết cả chục lần rồi.

Lỗ Nhân công chúa, tiểu muội của hoàng đế, sinh cùng năm với Dự Lâm vương - nói cách khác, tức là nàng đã đến tuổi 20. Nhưng mà nam nữ có khác biệt, nữ nhân hai mươi tuổi hiếm người nào chưa có hài tử gọi là nương (mẹ), vậy cho nên Lỗ Nhân công chúa chính là một nữ thanh niên hữu thực vô danh đã lớn tuổi, cũng là công chúa duy nhất trong số các công chúa cùng thế hệ vẫn chưa lập gia đình.

Về phần nguyên nhân, nói đơn giản thì có lẽ là do kỹ tính, nhưng mà một từ này thì không thể đủ diễn tả vấn đề. Ở trong mắt của Lỗ Nhân công chúa, không có cái gì là không có khuyết điểm - dù gì con người không có ai là hoàn hảo, cái này cũng không tính là hơi thái quá, vấn đề là trong mắt Lỗ Nhân công chúa thì không có khuyết điểm cũng chính là khuyết điểm trí mạng! Tóc quá dài hay quá ngắn, móng tay quá ngắn hay quá dài cũng đều là một lý do để một người bình thường qua mắt nàng trở thành một cận bã.

Gặp phải dạng cá tính như này, ngay cả thái hậu luôn thích se duyên mai mối linh tinh cũng thấy không nhiệt tình nổi, người do thái hậu đề cử đều là nhân

trung long phượng, sau khi qua lời phê bình của Lỗ Nhân công chúa đều trở thành đám gà vịt lông rụng sạch, từ đó thái hậu cũng không thêm bận tâm đến hôn sự của nàng nữa, cho nên khi nàng khóc suốt đến tổ khổ với thái hậu bà rằng không muốn gả đi phía Tây, thái hậu chỉ nói một câu:

“Sớm nghe lời ai gia gả cho người ta thì giờ đã không có việc này rồi!”

Tuy rằng thái hậu luôn cho rằng kết hôn là liều thuốc chữa bách bệnh cũng không quá chính xác, nhưng hoàng hậu cảm thấy ít nhất lần này bà nói là nói đúng.

“Người Hồ tính cách thô lỗ mạnh mẽ, có lẽ so với tính tình của Quang Du thì cũng không thấm vào đâu, với lại nó ở Trung Nguyên còn chọn được nam nhân khác nữa sao? Không gả đến nước khác thì còn có thể gả cho ai??”

“Nhưng mà Hoàng thượng, nô tỳ muốn nói tính tình Quang Du như vậy... Trước đây đã làm người ta không yên tâm nổi... Nếu sau này lại vẫn tính tình như thế chẳng phải lại thành chuyện xấu sao??...”

Chuyện hòa thân, đương nhiên là hy vọng hai nước thân càng thêm thân, hoàng hậu rất nghi ngờ không biết vị Lỗ Nhân công chúa này có thể làm ngược lại hay không, cho nên tuy rằng lãnh đạm với việc công chúa khóc lóc kể lể, nhưng sau lưng nàng cũng không thể không cùng hoàng đế tính toán lại một chút.

“Về vấn đề đó...”

Hoàng đế ghé sát vào người hoàng hậu nhỏ giọng thì thầm.

“Thật ra trăm cũng đã gặp mặt vị vương tử kia rồi, cảm thấy cũng không tệ, hơn nữa mẹ ruột của hắn là người Hán, bản thân là sự kết hợp giao hòa huyết thống Hồ Hán, cho dù không phải là hòa thân thì cũng là một ứng viên không tồi cho vị trí phò mã a! Quang Du đã xem xét chọn lựa hết nam tử trong triều mà vẫn không vừa ý, có khi vị vương tử dị quốc này lại khiến nó vừa ý thì sao!”

Hoàng đế cảm thán từ tận đáy lòng, nói đó là một câu trần thuật chi bằng nói đó là hy vọng từ tận trong nội tâm. Hoàng hậu nghe hắn nói như thế thì cũng suy nghĩ một lát, đột nhiên nảy ra một ý, liền khuyên hoàng đế lấy danh nghĩa thái hậu truyền gọi vị vương tử kia vào cung gặp mặt. Thứ nhất là để chính nàng có thể đánh giá, đồng thời cũng có thể thỏa mãn ham mê thích náo nhiệt của thái hậu. Thứ hai là để cho Lỗ Nhân công chúa xem mặt trước, coi như là lấy lại cho nàng chút công đạo sau ba bận bốn lượt khóc nháo ầm ĩ.

Hoàng đế nghĩ ngợi, cảm thấy cũng chẳng có lý do gì để phản đối, liền chuẩn tấu. Ngày gặp mặt chính thức đó, không chỉ có thái hậu, hoàng hậu, chúng phi tần ai ai cũng mang tâm trạng xem náo nhiệt, còn Lỗ Nhân công chúa nấp ở sau bình phong, nhìn chăm chăm vào hình người ở ngoài màn trúc như thăm dò con mồi.

Tây Nhung vương tử bên ngoài mảnh tuy rằng là nhìn không rõ diện mạo, nhưng có vẻ là người mặt mũi sáng sủa đường nét góc cạnh rõ ràng - mọi người đều tin rằng ngoại hình chắc không tới mức xấu quá đâu.

Vương tử hướng về phía thái hậu đang ở trong rèm cung kính hành đại lễ của người Hán, rồi dùng tiếng Hán giới thiệu tên tự là Chính Khang Nguyên.

“Tiểu vương Thi Đột Tố Lợi, bái kiến hoàng thái hậu.”

Hóa ra đây chính là cái gọi là “giao hòa Hồ Hán” a... Thái hậu nhìn vị vương tử dị tộc có dụng tâm nghiên cứu Hán học, nhất thời trong lòng dâng lên một niềm tự hào dân tộc mênh mông vô cùng, vừa định đánh giá ấn tượng đầu tiên không tồi thì câu thăm hỏi ân cần của vương tử sau đó đã khiến cho mọi người choáng váng.

“Tiểu vương Thi Đột Tố Lợi, bái kiến các vị mẫu thân.”

“...”

Hoàng hậu há miệng thở dốc, rồi lại ngậm miệng lại, muốn nói rồi lại thôi, muốn hỏi thì lại không biết hỏi từ đâu, không biết là “Mẫu thân” là phát âm của “Nương nương” trong tiếng Hồ, hay là do vương tử quá khản trương nên đã nhầm vai vế?

Nhưng mà vị tùy tùng bên người vương tử lại rất nhanh ra mặt giải thích hiểu lầm, hóa ra là vương tử nhầm lẫn nghĩa hai từ “Nương nương” cùng với “Nương”(mẹ), sau đó tự tiện sửa lại xưng hô.

Bồi tội với chúng phi tần xong, vị phiên dịch ghé vào tai vương tử dùng tiếng Hồ xì xà xì xò gì đó, xem vẻ mặt kia có lẽ là đang phân biệt cho vương tử bản chất của hai từ “Nương” và “Nương nương” có gì khác nhau.

Nhưng là phản ứng thành thạo đến tự nhiên như thế của phiên dịch không khỏi làm mọi người nghi ngờ tình huống này không phải là lần đầu, quả nhiên...

Vương tử nói: “Có thể lấy được công chúa làm vợ là tiểu vương có thể mỉm cười nơi chín suối rồi!”

Phiên dịch giải thích: “Điện hạ là nói người rất vui mừng.”

Vương tử nói: “Nghe nói dung mạo của công chúa đủ để đe dọa động vật!”

Phiên dịch giải thích: “Điện hạ nghe nói là công chúa có nét đẹp chim sa cá lặn.”

Vương tử nói: “Hy vọng tiểu vương cùng công chúa có thể thành cá mè một lứa⁽¹⁾!”

Phiên dịch giải thích: “Điện hạ người hy vọng có thể nên duyên trời định với công chúa!”

“**T**a nghĩ, không phải mẹ đẻ của vương tử kia không bao giờ đọc sách chứ!”

Nhìn hai bóng dáng rời khỏi Nhạc Trữ cung, Khang phi bất mãn nói. Nàng chính là một vị tài nữ, đương nhiên là có thái độ phản cảm với hành vi không dạy dỗ con cháu, lúc này đã đem quy kết vị phu nhân nào đó ở phương Tây xa xôi vào trong quần thể mù chữ rồi.

“... Cho dù thế nào cũng không thể vì một vài câu nói mà đánh giá người ta như thế a, hấn thích văn hóa triều ta như vậy thì hẳn là sẽ đối tốt với công chúa thôi...”

Trữ phi thiện lương luôn đem mọi chuyện suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp.

Nhưng mà lần gặp này mấu chốt không phải là khảo sát cấp bậc tiếng phổ thông của vương tử, nghĩ tới đây, hoàng hậu lập tức hướng ra phía sau bình phong kêu Lỗ Nhân công chúa, hỏi ý kiến của nàng.

“Muội không muốn!”

Công chúa trịnh trọng ném ra ba chữ.

“Vì sao?? Ngôn ngữ thì sau này trao đổi nhiều cũng sẽ tiến bộ thôi mà.”

Dụ phi cùng Thục phi khó hiểu hỏi, theo hai nàng thấy, vị vương tử dị tộc này ngoại trừ khả năng ngôn ngữ có chút vấn đề, những cái khác đều ôn cả mà.

“Ai nói là vì cái này?? Hấn đen như vậy, bản công chúa không thích người da đen!”

“Ta thấy rất tốt mà, diện hạ so với nhiều người Hồ khác đã coi là trắng rồi, hơn nữa lại trông rất khỏe mạnh nha!!”

Cung phi rất tâm đắc với việc bảo dưỡng nhan sắc giải thích.

“Lần trước giới thiệu Lục công tử cho người người còn chê người ta trắng không khác gì cương thi!!”

Thái hậu tức tối nhớ lại lần xem mặt lần trước.

“Dù sao con cũng không muốn! Họ của hấn khó nghe chết đi được! Thi Đột, thi thể, vừa xui xẻo vừa u ám! Nếu gả cho hấn không phải sau này con sẽ bị gọi là Thi Đột phu nhân sao, hoặc là Thi Đột thị gì đó... A! Quá là ghê tởm!”

“... Ai nói cho muội thế, trong tiếng Hồ chắc chắn là một từ rất hay!” Khang phi trí thức uyên bác nói ra phỏng đoán của mình.

Nhưng bất luận mọi người nói ra sao, Lỗ Nhân công chúa vẫn là bình đến tướng chặn, nước dâng đất ngăn, vẫn có thể moi ra một đồng tạt xấu để nói.

Ở trong mắt mọi người thì Thi Đột vương tử chỉ có một yếu điểm duy nhất đó là thích tự biên tự diễn tiếng Hán, còn ở trong mắt công chúa thì cái gì cũng

không tốt để mà nhắc tới, bởi vậy có thể thấy được Lỗ Nhân công chúa là một người có tật xấu đặc thù - đó là nàng ta chưa bao giờ coi vấn đề chủ yếu làm trọng tâm mà luôn chăm chăm nhìn vào mấy điều thứ yếu làm trọng điểm.

“Trời ơi! Thật sự là không nói nổi mà! Ta cùng hẳn rõ ràng là không phù hợp!”

Sau buổi gặp mặt vài ngày, Lỗ Nhân công chúa lại tiếp tục chạy vọt vào Hoàn Khôn cung, trong tay lộ ra tờ giấy mỏng, không ngừng phe phẩy.

“Lại làm sao nữa?”

Hoàng hậu không chút cảm xúc hỏi lại.

“Xem thư tên Vương tử thi thể đó hồi âm cho muội này, rốt cuộc hẳn có hiệu muội đang nói gì với hẳn không thể?”

“Muội đã trao đổi thư với vương tử?”

Hoàng hậu nghe tới đó không khỏi nhướn mày, nam nữ còn chưa chính thức kết hôn, cho dù nhìn lên qua màn hình cũng đã là phạm lễ chế rồi, cô em chồng này lại còn dám trao đổi cả thư!

“Vậy thì sao chứ! Hoàng huynh cùng mọi người nếu muốn đem muội đây xuống hỏa thiêu thì muội đây đành phải tự cứu mình thôi!”

Quy củ? Hừ! Lập ra không phải để phá sao?!

Hoàng hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, dù sao nàng cũng không cùng huyết thống với công chúa, chỉ là họ khác thôi, đương nhiên không thể nói ra vẻ quá rồi.

Chỉ thấy trong tờ giấy thơm mùi Anh Thảo có viết mấy chữ rất nhỏ rất nhỏ - “Cảm tạ công chúa điện hạ đã có ý với tiểu vương, Tô Lợi không dám nhận quang vinh này!” - Ngoại trừ việc có mấy lỗi chính tả, cũng không có vấn đề gì khác.

“Thư này làm sao?”

“Thư không làm sao, nhưng mà ý hẳn viết trong thư lại rất rất làm sao!!”

Thấy hoàng hậu tỏ vẻ khó hiểu, Lỗ Nhân công chúa đem nội dung thư mình gửi cho Thi Đột vương tử thuật lại một lần, đại loại là ta đây dung mạo rất xấu xí, tính cách rất chi là ác liệt, lại còn mang mệnh khắc chồng khắc con khắc quốc linh tinh vân vân...

“Đã nói đến như thế mà hẳn vẫn còn hồi âm thì thử hỏi đầu óc hẳn có phải có vấn đề không?”

Lỗ Nhân công chúa trực tiếp bỏ qua vấn đề ngôn ngữ mà nhảy thẳng sang trách mắng đầu óc đối phương. Mà hoàng hậu thật ra cũng rất mờ mịt, người có thể để tổ hợp những lời lẽ hoang đường này chứa chấp trong não thì người đó có tính là bình thường không?

Nhưng mà trong lĩnh vực hôn nhân, hoàng hậu không hề giống với hoàng đế, nàng còn có những suy nghĩ nữ tính hơn. Cho dù đám cưới trong hoàng gia không thể mong cầm sắt hài hòa⁽²⁾ thì ít nhất cũng phải đối tốt với nhau cho phải đạo. Tất nhiên là nhà trai không ai có ý xấu cả, nhưng mà... Hoàng hậu nhìn con tức giận đang tràn ngập trong mắt công chúa... Ngược lại nhà gái xem ra là rất có tính chất bạo phát nha...

Vì để ngăn cản việc vấn đề RP⁽³⁾ cá nhân của một cô gái biến thành vấn đề quốc gia, hoàng hậu cuối cùng đưa ra một quyết định.

Hôm nay, Thi Đột vương tử phải đi bái kiến hoàng đế. Tuy là trước đó đã được trao đổi không ít kiến thức trên yến hội, nhưng lần này lại là trao đổi nội dung việc hòa thân, cho nên từ buổi sáng sớm hấn đã rửa mặt chải đầu mặc quần áo xong xuôi, lúc trước khi ra khỏi cửa còn không quên kiểm tra kỹ tờ giấy bảo bối trong tay áo.

Nhìn tờ giấy này, vương tử trong lòng liên tục cảm tạ hoàng hậu thật là tốt bụng, lại có ý báo cho hấn biết hoàng đế thích gì ghét gì! A, người Trung Nguyên cũng thật sự quá thân thiện nha!!

Hoàng đế định là đón tiếp Tây Nhung vương tử tại Cung Thần điện. Vì liên quan đến một ít hiệp nghị bí mật, cho nên chỉ có Thi Đột vương tử cùng người phiên dịch của hấn được phép tiến vào điện. Mà hoàng đế sau khi nhìn thấy phiên dịch viên kia thì nghĩ một lúc rồi phát tay áo bảo hấn lui ra.

“Tô Lợi điện hạ tiếng Hán lưu loát, chắc cũng không cần đến phiên dịch đâu.”

Không đợi đối phương tỏ vẻ gì, hoàng đế đã giành mở miệng trước. Thật ra đây là ý của hoàng hậu, hoàng đế đương nhiên cũng đồng ý là càng ít người biết càng tốt.

Thi Đột vương tử nhớ đến trong tờ giấy viết hoàng đế hấn nói một là một, hai là hai nên cũng đành thuận theo. Phiên dịch đau khổ nhìn chủ tử mình, nhưng mà vương tử dường như cũng không để ý, đối với tiếng Hán - vương tử trong lòng vẫn luôn tồn tại một sự tự tin không biết từ đâu ra.

Câu đầu tiên, là Thi Đột vương tử nói. Hấn cẩn thận đánh giá triều phục hôm nay của hoàng đế, cộng thêm lời khuyên “Hoàng thượng thích nghe người khác khen vẻ ngoài” của hoàng hậu, liền mở miệng.

“Hoàng Thượng hôm nay thật sự là càng nhìn càng chói lợi rực rỡ, so với mấy ngày trước đây càng thêm hình người dạng chó hơn!!”

Hoàng đế đầu tiên là sừng sốt, sau đó là cả kinh, rồi đến giận dữ, cuối cùng là mờ mịt, hẳn thật sự không hiểu lời này của đối phương có ý gì, nếu là mắng hấn, vậy có người cả gan mắng trực tiếp vậy sao? Cũng may hôm nay hẳn mang theo mũ miện treo mười hai chuỗi ngọc, hàng hạt châu cũng che được phần nào gương mặt không ngừng biến hóa của hấn.

Nhưng mà nhìn không ra sắc mặt đối phương, hoặc là không nhìn sắc mặt đối phương, đối với Thi Đột vương tử mà nói cũng không phải chuyện tốt, hấn vẫn hồn nhiên tiếp tục khen - đầu trâu mặt ngựa, lưng hùm vai gấu, lông phượng gan gà, không bằng heo chó... Bởi vì hoàng hậu đặc biệt dặn dò là hoàng đế rất yêu thích động vật, cho nên Thi Đột vương tử cố gắng lục lợi hết trong trí nhớ bộ sưu tập các thành ngữ có liên quan đến chó với mèo - tuy rằng, hấn cũng mơ hồ cảm thấy được người đứng đầu quốc gia mà lại thích cái này thì đúng là kỳ lạ.

“... Cái này, Tô Lợi điện hạ, chúng ta vẫn nên nói chuyện chính sự nghiêm túc thôi...”

Hoàng đế gương mặt xanh lét, ý thức được nếu mình còn tiếp tục nghe thêm nữa thì chắc chắn sẽ làm ra những chuyện rất mất thể diện đất nước, cho nên lập tức đổi đề tài.

“Nếu ngài cưới Hoàng muội của trẫm thì sẽ đối với nó như thế nào?”

“Đương nhiên là sẽ kính nhi viễn chi⁽⁴⁾!”

“Gì cơ?!”

“Nếu đã cưới được công chúa quý quốc rồi thì hai nước chúng ta cũng là người một nhà rồi, tất nhiên là cùng cầu kết với nhau làm việc xấu a!”

“... Lời này là ý gì?...”

“A! Bức tranh nước từ trên núi chảy xuống a!”

Thi Đột vương tử chỉ vào bộ tranh “Thái sơn đặng đỉnh đồ” sau lưng hoàng đế nói, kỳ lạ là không hiểu sao hoàng đế bỗng nghĩ tới một ý khác.

“...”

“Thật tốt quá, nương nương, hoàng huynh đã từ chối lời cầu thân của Tây Nhung rồi! Nương nương rốt cuộc người làm thế nào vậy?”

Từ khi biết bản thân sau này không cần đi hòa thân nữa, Lỗ Nhân công chúa đầu tiên là chạy tới nói cho hoàng hậu.

Lúc trước hoàng hậu đáp ứng giúp nàng, dù sao nàng cũng có chút bán tín bán nghi, dù sao cửa hôn nhân này cũng liên quan đến chuyện triều chính, không phải dùng chữ tình là có thể thay đổi được, nghĩ như vậy, Lỗ Nhân công chúa đối với thủ đoạn thông thiên của hoàng hậu lại càng thêm mở rộng tầm mắt.

“Đâu có, hoàng thượng cũng rất bảo vệ muội, ta chỉ là ở bên nói vài câu hợp tình hợp lý thêm vào thôi, hoàng thượng biết muội không muốn thì sao có thể ép muội chứ!”

Hoàng hậu đoan trang cười, không quên đem “Công lao” đổ lên người hoàng đế, nhưng Lỗ Nhân công chúa lại cho rằng đó là mấy câu khách sáo khiêm tốn của hoàng hậu, vẫn thề thốt sau này sẽ trả nhân tình đó cho nàng.

“Người một nhà cả, nói chuyện nhân tình gì chứ! Nhưng nếu muội thật sự muốn báo đáp ta, vậy thì giúp ta giữ bí mật này cho tốt, đừng đem nói cho ai là được.”

“Tất nhiên là thế rồi!”

Chuyện liên quan đến mình, Lỗ Nhân công chúa sao có thể đem nói cho người khác chứ!

Nghĩ đến hôm đó sau khi hoàng đế gặp mặt vương tử trở về gương mặt gần như thành màu gan heo, hoàng hậu nhẹ thở phào một hơi, rốt cuộc đã có thể an tâm.

Cái này nếu để cho người khác biết được... Nàng còn mặt mũi nào mà gặp ai đây!

Ghi chú:

1. Cùng một hạng người kết cấu với nhau làm việc xấu.
2. Cầm sắt hài hòa: hòa hợp trong quan hệ vợ chồng.
3. RP: nhân phẩm.
4. Kính trọng nhưng không gần gũi.

Chương 11

Tùy Truyền Tùy Đến

Hoàng đế lúc đang nửa tỉnh nửa mơ nghe thấy giống như có người gọi hắn, lúc hắn đã xác định được đám âm thanh hỗn loạn từ đâu tới thì mộng cảnh tươi đẹp là đám MM (em gái) xinh đẹp đang nghịch nước trong ngự hoa viên hoàn toàn vỡ vụn... Hoàng đế lập tức tỉnh mộng.

“Câm miệng! Trẫm nghe thấy rồi!”

Hoàng đế “Xoạt” một cái rời ngồi bật dậy, gào một tiếng, hấn cũng chẳng sợ làm ảnh hưởng đến người bên cạnh, vấn đề là vì bên cạnh hấn ngoại trừ nội thị Mạnh Hiền An thì có người nào đâu.

Chúng phi hậu cung đều biết rõ một quy luật bất thành văn, đó là - nếu được thị tẩm thì tuyệt đối phải dậy sớm hơn hoàng đế. Cái này thật ra cũng không liên quan đến vấn đề tôn kính hay cung quy gì đâu, mà là do vị hoàng đế kia nếu sau khi tỉnh dậy mà vẫn còn thấy sự hiện diện của người bên cạnh hấn thì chắc chắn sẽ trở thành vật hi sinh đầu tiên bị hấn lôi ra trút giận khi phải rời giường!

Bởi vậy, công tác có yêu cầu cao là gọi hoàng đế rời giường đương nhiên là rơi vào đầu vị Tổng quản Nội phủ Mạnh Hiền An đã theo hầu hoàng đế từ hồi còn là Đông cung Thái tử.

Mạnh công công trước lúc gọi hoàng đế dậy luôn lấy một tấm bình phong che ở đằng trước, sau khi xác định hoàng đế đã tỉnh rồi mới cung kính đứng tại chỗ chờ tới khi hấn hoàn toàn tỉnh hấn mới thôi. Đương nhiên là không thể tránh được chuyện bị mắng vài câu, nhưng mà với tố chất tâm lý của một nô bộc tốt, chuyện này coi như đã sớm được tu luyện.

“Chuyện gì?!”

Hoàng đế vừa nhìn thấy sắc trời hoàn toàn chưa tới lúc hấn lên triều sớm, trong giọng nói ngập tràn mùi thuốc súng.

“Hàn châu truyền đến tin cấp báo, là chuyện vùng thượng lưu sông Hoàng Hà mưa ngày càng to, Thừa tướng, Trung Thư lệnh cùng các vị đại nhân của bộ Công và bộ Hộ đều đang chờ trong điện.”

Mạnh Hiền An bình tĩnh đáp lời, đây là một chuyện có giá trị đại sự đủ để đánh thức hoàng đế, cho nên người hiểu rõ tính tình hoàng đế như Mạnh công công chẳng lo sợ chủ tử nổi bão.

Quả nhiên, hoàng đế tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng cuối cùng vẫn “Ừ” một tiếng cho có lệ.

Mạnh Hiền An giống như được đại xá, liền lập tức chỉ huy cung nhân vào rửa mặt chải đầu cho hoàng đế.

Hoàng đế tựa như con rối gỗ được người ta hầu hạ, đầu óc thì hỗn độn, ánh mắt đảo qua đảo lại mà lại như không có tiêu điểm. Huệ phi tối hôm qua được thị tẩm đã không còn thấy bóng dáng đâu, chắc là lại nghe đám tiên bối cảnh báo rời chuồn khỏi tẩm cung. Hấn là Huệ phi sẽ tìm chỗ nào đấy tiếp tục ngủ, hoàng đế hấn lại chẳng nâng nổi tinh thần để đi làm việc, nhưng mà đâu có cách khác, ai bảo đám thần tử kia dùng chiêu bài “Quốc kế dân sinh” mà gọi hấn, hấn dám không đi chắc?

Mùa lũ định kỳ của sông Hoàng Hà rõ ràng là chưa tới, Hoàng đế vừa thăm nguyên rửa hiện tượng El Nino cùng La Nina⁽¹⁾ chết tiệt, vừa rảo bước đến nội điện.

Quá trình thảo luận luôn luôn là dài dòng, nhàm chán, phức tạp cùng rối rắm, hơn nữa là mãi cũng không thấy vấn đề được giải quyết. Dem công tác phòng lụt giải quyết tạm gọi là xong, cách lúc lâm triều giờ Mão (5h - 7h sáng) cũng không còn bao thời gian, Mạnh Hiền An đúng giờ mang đồ ăn sáng cùng xiêm y tới, hoàng đế chỉ ngồi ăn một cách nhạt nhẽo, cũng đúng thôi, tâm tình mà không tốt thì ăn uống ngon sao nổi.

Giờ Dần bốn khắc, hoàng đế cơm mới nuốt được chưa đến một nửa đã lại có người đến bẩm báo.

“Hoàng thượng! Không hay rồi!! Có vị đại nhân bị trượt chân ngã xuống sông, bên Quang Hoa môn đều đã loạn hết cả lên rồi ạ!”

Tin tức của vị tiêu nội thị này làm cho canh hoàng đế mới uống xong thiếu chút nữa đã bị hắt dùm mũi phun ra toàn bộ, hoàng đế không tin nổi lặp lại một lần.

“Cái gì?! Ngã xuống sông?!”

Quang Hoa môn, phía trước chính là nơi quân chủ thảo luận chính sự cùng tiếp đón đoàn sứ thần tứ phương chính điện Long Tông điện, quảng trường phía trước điện cũng chính là nơi để đám thần tử quan lại xếp hàng chờ diện kiến. Quảng trường này nằm trên một nhánh của sông Kim Thủy, có một cây cầu làm từ chín phiến bạch ngọc kéo dài vắt qua, nó bằng phẳng rộng rãi đến mức xe ngựa cũng phi qua nổi, ấy thế mà lại có người đường lớn không đi lại nhảy xuống sông mà đi?!

“Mưa to đường trơn, các vị đại nhân lại không cầm đèn, có lẽ là trượt chân ngã xuống...”

Nghe tiêu nội thị nói qua một lần, hoàng đế liền phát tay áo kêu cung nhân dọn hết đồ ăn sáng đi.

Người ta dù gì cũng là cảnh tối lửa tắt đèn đã phải vượt đường trơn tiến cung thượng triều, hiện giờ rơi xuống nước kiểu gì cũng tính là tai nạn lao động, đã là người tốt bụng thì sao có thể tiếp tục ở đây nhàn nhã ăn cơm chứ? Được rồi! Vậy thì đi một chuyến vậy.

Theo như trong lễ chế cấp bậc, trong cung ngoại trừ các phòng nghỉ cùng ngoài cửa cung thì nghiêm cấm đốt đèn; mà từ trên xuống ngoại trừ quan lại trọng yếu cùng người lớn tuổi dòng dõi cao quý ra, tất cả đều không ai dùng đèn, bởi vậy chuyện một đám người đi trên con đường gập ghềnh để tiến cung thượng triều trong môi trường “Không ánh sáng” chính là rất bình thường, nhưng mà lại có thể vì đêm tối tới mức không nhìn thấy đường mà ngã xuống sông thì là lần đầu tiên.

Cũng may lúc hoàng đế chạy tới nơi, tên đèn đuôi thuộc Đô Sát viện kia đã được người ta vớt lên, dù là không có trở ngại gì, nhưng mà cả người hắt ướt

đắm, lại uống đầy một bụng nước hồ, cũng không thể để hấn vào triều, hoàng đế tốt bụng an ủi vài câu rồi lệnh cho thị vệ hộ tống về phủ.

Vì thế, đề tài được thảo luận trên triều ngoại trừ việc nước sông Hoàng Hà dâng cao ra, còn có thêm một chuyện - thảo luận tăng thêm số người có đủ tư cách cầm đèn.

Vốn cái việc thảo luận này, chính là việc lớn muốn làm thì rất nhiều, nhưng mà việc nhỏ thì cứ nói mãi không xong, chuyện này lại liên quan đến tổ chế nhiều như vậy, thời gian bàn bạc lâu lại càng thêm lâu.

Hoàng đế hấn đã ngồi ở trên ngọc tọa hơn năm tiếng rồi, còn từ lúc chuyện phòng lụt sông Hoàng Hà đem hấn lôi ra khỏi ổ chăn đến giờ - đã là hơn 8 tiếng, lúc sáng hấn cũng mới chỉ ăn được nửa chỗ điểm tâm, giờ thì đã đói đến vàng cả mắt, thế mà chẳng có ai thèm đến gọi hấn cả, cũng chẳng có chuyện gì quý nhiều đến buổi lâm triều, nhưng hoàng đế lại không thể phát hỏa, không thể không bình tĩnh, lại càng không thể cho bãi triều, bởi vì nếu làm vậy, người khác không ai nói câu vô nghĩa là hấn không có trách nhiệm gì đó đâu, mà là thẳng thừng trực tiếp phán luôn hai chữ - “Hôn quân” đấy!!

Nghĩ tới việc có thể sẽ vì chút thời gian nghỉ ngơi làm việc thoải mái mà bị chụp cho cái mũ “Hôn quân” trên đầu, hoàng đế không khỏi cảm thấy mình quả là bi thương.

Thật vất vả mới gượng được tới lúc hạ triều buổi trưa, Hoàng đế gần như biến mất đồng thời cùng với thanh âm tuyên cáo “Bãi triều” của Ti lễ Thái giám trên đại điện, nhưng mà hấn vừa mới đem được một chân đặt ra đằng sau cửa Long Tông điện, thì đã thấy một tiểu nội thị đang đứng ngó nghiêng hướng chính điện. Hoàng đế hấn đương nhiên quen với diện mạo của tiểu nội thị kia, là người trong Nhạc Trữ cung của thái hậu, lúc đó cũng là lúc hấn nhận ra kế hoạch lẳng lặng nghỉ trưa nhẹ nhàng của mình coi như phá sản.

“Hàng Bạch cúc mới hái của ai gia không tẻ đúng chứ, Lâm An phủ vừa mới đưa đến, pha trà mùi vị rất vừa vặn.”

Thái hậu nhàn nhàn nhã nhã dùng tay khuấy ly trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, thở một hơi thỏa mãn, mỉm cười nhìn hoàng đế. Hoàng đế vội vàng gật đầu nói vâng, cũng không quên khen trà hoa cúc của thái hậu vài câu, nhưng trong lòng lại nghĩ vài câu kiểu khác “Miệng trầm một chút cũng không thấy trà thơm!!”

Hôm nay cơm trưa là dùng ở chỗ thái hậu, nhưng người già sinh hoạt ăn uống thanh đạm, hoàng đế đành phải cùng ăn chay với bà. Mà bà chỉ thấy thích

ăn thôi, cũng không ăn nhiều lắm, chủ trương số món nhiều nhưng lượng thức ăn mỗi món lại ít lắm, hoàng đế là kẻ ăn cùng, đương nhiên không thể ăn uống như thường luồng được, lúc sáng chỉ ăn được tầm 1/2, bây giờ chỉ ăn có... mỗi 2/3 thôi...

Ăn cơm với thái hậu từ trước đến nay không đơn giản chỉ có ăn cơm, thường trà mới chỉ là màn dạo đầu đơn giản, may là hôm nay hoàng hậu cũng ngồi cùng, làm cho hoàng đế có thể bớt đi được chút gánh nặng.

Quả nhiên, thái hậu thêm nước trà xong thì cũng... bắt đầu rồi...

Thái hậu bà lôi từ cây Bạch cúc của Lâm An phủ đến chỗ Thọ Dương quận vương an dưỡng, lại từ lão quận vương lôi ra đứa con gái mới vừa thành thân của ông, rồi tiếp tục từ cô dâu mới nói sang vị trượng phu là danh sĩ Giang Nam của nàng ấy, vì thế liền tiện đà nói thẳng sang chuyện tài tử phong lưu phía Nam, xong lại cảm khái việc kinh thành thiếu dòng họ thư hương, không dừng lại ở đó, bà lại nghĩ đến tương lai của các cô cháu gái có nhà chồng suy nghĩ khó lường ở phương Nam, tiếp đó nhớ đến việc năm mới Tiên đế từng Nam tuần, tiếc nuối việc bản thân không có phúc được đi cùng, buồn bã miêu tả giai nhân phía Nam tiên đế đã kể mình nghe, tiến thêm bước nữa tới việc cho cháu trai lấy một nương tử là tiểu thư khuê tú người miền Nam, sau đó mơ ước một cuộc sống tứ đại đồng đường cùng chung sống hạnh phúc...

Lúc thái hậu lấy chuyện mai mối làm trọng tâm, dùng tuần nam mỹ nữ làm luận điểm ngôn luận, người bên ngoài căn bản một chữ cũng không xen vào được, vậy cho nên hoàng thượng cùng hoàng hậu chỉ có thể có đủ tư cách làm người nghe.

Lúc này, ánh mặt trời rục rờ luôn song cửa chiếu vào trong Nhạc Trữ cung, giờ vẫn là đầu thu, tia mặt trời vẫn mang theo chút ấm áp nhẹ nhàng. Ánh nắng ấm áp, làn hương từ chén trà hoa cúc, một con mèo trắng cuộn tròn ngủ trên tháp, hương tử la như có như không trên người hoàng hậu... Hoàng đế chỉ cảm thấy giọng nói của thái hậu đột nhiên trôi đi rất xa, rồi lại vọng lại rất gần, từng chữ từng chữ quấn quanh trong đầu hấn, giống như làn sóng lăn tăn trên mặt hồ, cuối cùng thì lại biến thành một thế giới hết sức mơ hồ không có điểm cuối.

Một khắc cuối trước khi ý thức biến mất, hoàng đế còn đang nghĩ - không biết còn có thể tiếp tục mơ thấy đám MM xinh đẹp ban sáng kia không?

Hoàng đế cuối cùng cũng không thể mơ thấy mỹ nữ nữa, nhưng thật ra cũng không kém là mấy, hấn mơ thấy một bàn cơm tối hết sức phong phú hiện trước mặt mình, lúc hấn đang chuẩn bị cầm đũa đưa tới tô Ô Vân Thác Nguyệt ngon lành kia thì một giọng nói đột nhiên vang lên:

“Hoàng thượng!... Hoàng Thượng!!”

Tuy rằng lúc ngủ trưa thì không có tức giận khi rời giường, nhưng mà việc đồ ăn đã tới miệng mà vẫn còn bay mất chung quy cũng chẳng lấy làm vui vẻ

gì, hoàng đế mở trợn con mắt vừa định nổi nóng, lại vì nhìn thấy vẻ mặt ai oán của thái hậu mà kìm lại.

“Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà!! Hoàng thượng người bây giờ ngay cả lời bà lão ta nói cũng không thèm nghe vào tai nữa!”

Lời mở đầu bi tình của nữ diễn viên thái hậu vừa cất lên, hoàng đế chỉ còn biết đau hết cả đầu, may là hoàng hậu ở bên cạnh nhắc hấn là Mạnh công công có việc cầu kiến gấp, hoàng đế mới tìm được lý do chạy khỏi Nhạc Trữ cung.

Từ bây giờ cho tới giờ Dậu, một vị hôn quân có thể cưỡi ngựa săn bắn, nghe hát hí khúc, thậm chí có thể xuất cung đùa giỡn con gái nhà lành, nhưng hoàng đế hấn không dám nhận mình là hôn quân, vì thế nên chỉ có thể không ngừng đi đi lại lại bên trong bên ngoài, làm công bộc tùy truyền tùy đến suốt hai tư giờ của nhân dân. Bộ Công cùng bộ Hộ gọi đến ba lượt, bộ Binh gọi đến một lượt, Trung Thư tỉnh gọi đến hai lượt, còn Quang Lộc tự, Thái Thường tự, Hàn Lâm viện không ngừng cầu kiến, may mà cuối cùng bữa tối hoàng đế cũng ăn được một cách bình an, sau đó, theo như câu “Ôn bảo tư thâm dục⁽²⁾” rất là chí lý đúng đắn, hoàng đế đang nằm trên giường của Huệ phi.

“Có đôi lúc trầm nghĩ là, có khi nào trầm không phải hoàng đế không...”

“Hoàng thượng đương nhiên là Hoàng thượng, hơn nữa còn là một vị minh chủ!”

Huệ phi trước mắt vẫn còn đang ở giai đoạn sơ cấp mới tiến cung, chưa đạt tới công phu hoa ngôn xảo ngữ múa mép khua môi, ngay cả nịnh hót cũng đều đúng với quy củ, nhưng cũng coi như là một cảm giác mới mẻ, cho nên hoàng đế vui vẻ cười cười, động tác lưu loát đem Huệ phi ôm vào ngực.

“Mới sáng tỉnh lại đã không thấy nàng đâu cả, cứ như vậy mà bỏ trầm lại một mình sao?”

Chưa nói tới hoa ngôn xảo ngữ, mới chỉ đạt đến mức vui đùa mà Huệ phi đã đỏ bừng mặt, mà phản ứng này lại khiến hoàng đế rất vui vẻ, hai người rất nhanh đã lăn thành một chỗ.

Tiếng thở dốc của Huệ phi càng ngày càng mê người, nhưng không hề báo trước, một trận tạp âm đột nhiên vọng vào.

“Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Có người...”

Huệ phi dù sao cũng không phải là hồng nhan họa thủy, đối với tiếng đập cửa khẩn cấp có quy luật không thể nào làm ngo, nhưng hoàng đế lại quyết đoán hơn nhiều, chỉ ngắn gọn nói “Mặc kệ đi!”

Chỉ là có một số việc, không phải người mặc kệ là sẽ chấm dứt, không nghe qua thì là không tồn tại. Tiếng đập cửa lặp đi lặp lại vài lần, sau đó thanh âm không màng sống chết của Mạnh công công kia lập tức vang lên.

“Hoàng Thượng, là thư khẩn từ Ngự Dương!!”

Huệ phi tận mắt trông thấy hoàng đế chán nản buông mình ra, sau đó trở mình sang một bên đem mặt vùi vào gối, rất lâu rất lâu cũng không thấy nhúc nhích. Huệ phi cũng không dám tự ý làm theo ý mình, nghe các vị phi tần kể lại tình trạng tức giận của hoàng đế lúc rời giường làm cho ấn tượng của nàng trở nên vô cùng sâu đậm, mà tình huống hiện tại... xét trên vài khía cạnh, cũng tính là “rời giường” nhỉ...

Tâm tình của hoàng đế quả thật rất phức tạp, hẳn muốn khóc! Muốn chửi bậy! Muốn đập đồ! Muốn giết người! Nhưng cuối cùng hẳn vẫn lựa chọn chôn đầu vào gối, hai tay dùng sức ghì mạnh tới mức hiện khớp xương trắng bệch, gần như muốn đem bản thân giết chết hoặc là đem ghì chết cái gối như kẻ địch tưởng tượng.

Đại khái sau khoảng một nén nhang, cửa lớn của Đồng Thương cung được mở rộng, Mạnh công công nhìn người đang ra cái vẻ miễn cưỡng coi như là bình tĩnh, hoàng đế, đang được Huệ phi tiễn ra khỏi Đồng Thương cung.

Hoàng đế nhìn nhìn đám người đang đứng chờ ngoài cửa cung, rồi nhìn nhìn Huệ phi, cuối cùng là nhìn nhìn trăng trên trời sắp lặn, bỗng nhiên thê lương phát ngôn một câu cảm khái mà các nhân sĩ ở đây cũng đều hiểu rất là rõ.

“Aizz... Ai bảo trăm chính là mang mệnh hoàng đế chứ!!”

Ghi chú:

1. El Nino: là hiện tượng thay đổi đáng kể nhiệt độ trên mặt biển ở vành đai nhiệt đới của Thái Bình Dương, xảy ra trong chu kỳ 2-7 năm/lần, khi các cơn gió Mậu dịch bắt đầu suy yếu. Hiện tượng thời tiết bất thường này khiến nhiệt độ tăng lên, gây ra mưa bão, lụt lội và hanh khô...

La Nina: Hiện tượng ngược lại với El Nino, La Nina sẽ xảy ra ngay sau khi hiện tượng El Nino kết thúc. Hiện tượng La Nina thuộc dòng biển lạnh làm lạnh nhiệt độ của những vùng mà nó đi qua. Nhiệt độ hạ xuống thấp đáng kể nên sẽ gây ra trận rét đậm rét hại cho khu vực chịu ảnh hưởng.

2. Âm no rồi thì nghĩ đến tư lợi cá nhân, trường hợp này thì dùng đúng hẳn với nghĩa đen luôn.

Chương 12

Sao Có Thể Không U Âm

Chi cần có thể giữ được trung lương, đã có thể vui vẻ dưới cửu tuyền, gian tặc Lưu phi, mặc cho người dùng kế tra tấn bức cung hay là dùng độc, diệt cỏ tận gốc độc địa vô cùng, ta hận không thể xẻ thịt lột da người, đền mạng cho ta!!!!”

Vở diễn này tuy là đã diễn đến mấy lần, nhưng mà cũng không mấy may ảnh hưởng tới việc thái hậu bà khóc lóc nước mắt nước mũi sụt sùi. Lần này cũng

không ngoại lệ, lão thái thái này lại tiếp tục cùng khóc lóc với đám nhân vật trên sân khấu, còn chúng hậu phi thì yên lặng uống trà, vẻ mặt không chút vui mừng, cũng chẳng thấy đau khổ... Chỉ là đã đờ ra như gỗ hết rồi.

Nói thật, ở nơi hậu cung này mà trình diễn “Ly miêu hoán thái tử” có vẻ chẳng ra thể thống gì, nhưng mà thái hậu thích thì nhóm hậu bối cũng chỉ đành nhường nhịn mà thôi.

Cả đời này của thái hậu bà, hoàn toàn chỉ dùng một cụm từ “Thuận buồm xuôi gió” để miêu tả.

Không có con mà lại có thể được phong hậu đủ để thấy bà được sủng ái ra sao, cùng việc con trai nuôi từ nhỏ đăng cơ xưng đế càng khiến địa vị bà thêm vững chắc. Chính là vì sống như vậy, nên khiến cho rất nhiều nữ nhân ghen tị than thở, còn thái hậu thì lại nghĩ khác, bà luôn cho rằng nét bút hồng duy nhất trong cuộc đời mình chính là quá xuôi chèo mát mái, không có điểm kích thích gì đáng nói.

“Aizz, Lý thần phi tuy rằng trước đây trải qua nhiều đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn là khổ tận cam lai không uổng phí cuộc đời này a!”

Sau khi màn diễn kết thúc, thái hậu lau nước mắt tổng kết, chúng phi tần cung kính phụ họa vài tiếng, chờ thái hậu nói tiếp phần sau.

“Trái lại chúng ta ở đây, không khí quá trầm lắng, ba năm rồi năm năm vẫn chẳng có chuyện gì to tát xảy ra cả, quả thực rất không có ý nghĩa!”

“... Thái hậu, đó là bình an, không phải là cuộc sống thật yên ổn không sóng gió mới tốt sao?!”

Thái hậu nói kiêu này đúng là đem hoàng hậu luôn khổ tâm quản lý hậu cung ra miệt thị mà!

Tuy nhiên hoàng hậu lại có công phu Kim chung tráo Thiết bố sam che đậy sự việc hoàn hảo, vẫn có thể tiếp tục tươi cười vui vẻ đáp lời Thái hậu.

Tư duy logic Thái hậu tuy có, nhưng so sánh với hoàng hậu thì sao bằng nổi, vậy nên lão thái thái bà cũng không tưởng tượng ra bên dưới vẻ mặt ôn hòa cực điểm lại là nổi oán thán vô hạn, nghiêm túc sửa lại lời con dâu.

“Lúc sống chịu qua gian nan khổ cực thì lúc chết mới được an ổn các người chưa nghe qua sao? Cả một đám đờ nào cũng nghĩ thiên hạ thái bình, nếu đột nhiên có việc lớn xảy ra thì các người sẽ làm thế nào? Gian nan khổ cực! Phải có ý thức về vấn đề này mới được!!!”

Hoàng hậu á khẩu không nói được lời nào, mọi người cũng tiếp nối nhau cùng trầm mặc tập thể. Các nàng cũng không phải bày sớ trên cánh đồng đại mạc hoang vu, cả ngày cầm theo ý thức khổ cực gian nan làm cái quái gì chứ? Hơn nữa - mọi người không hẹn mà cùng oán thán trong lòng - hiện giờ gian nan khổ cực lớn nhất của bọn họ trong hậu cung không phải là thái hậu sao?!

Thái hậu nhìn đám con dâu về mặt bất đắc dĩ không nói gì liền đem giải thích thành đó là về mặt rất cam chịu đối với chủ trương chính xác của bà, vì thế bà đem đầu óc không thường dùng mấy suy nghĩ rất lâu, đột nhiên nảy ra ý tưởng...

“Huệ phi chính là một nữ tử lụy tình, con đối với Thiên Thừa tình đầu ý hợp nhưng lại rơi vào đường cùng bị buộc phải tiến cung, vừa không thể không bị cuốn vào vòng tranh đấu, lại cùng Thiên Thừa ‘đầu lia ngõ ý còn vương tơ lòng’!”

“Thái... Thái, thái, thái hậu... Oan uổng quá, con dâu không có...”

Nghe thái hậu phân vai cho nàng, Huệ phi thiếu chút nữa sặc chết không nói nổi câu nào, sao tự nhiên lại nhảy ra cái tiết mục có gian tình thế này? Nàng gần đây cũng có về thân thiết với vương gia, nhưng mà đã được hoàng thượng cho phép rồi a!!!

“Ôi dào! Ai gia biết rồi! Các người kinh ngạc như thế làm gì, chỉ là đóng kịch thôi mà!!”

Thái hậu nói rất thoải mái, còn mọi người thì biết rõ chuyện không đơn giản như vậy. Thái hậu không chỉ yêu cầu các nàng đóng kịch, còn phải đóng thật tới mức ra được “Thành quả” mới thôi, loại thành quả này thì thôi không cần nói, hoặc là thái hậu nhiệt tình bỗng dung bay đi sạch chán không thèm chơi nữa, hoặc là chuyện này náo loạn tới mức không còn cách nào chơi được nữa mới thôi. Bất luận là loại nào, không phải đều là các nàng chịu hết sao!! Ai có quyền gây chuyện xong rồi được miễn chịu trách nhiệm như thái hậu người chứ?

Sau khi phân vai cho Huệ phi xong, thái hậu tiếp tục với đám người còn lại: Cung phi là sủng phi chuyên mê hoặc quân vương, Khang phi là người thấu hiểu hồng trần, hiểu rõ được mong ước của đời người mà không có được thứ mình muốn, Trữ phi là nữ nhân nhất gan sợ phiền phức, còn lại Dự phi và Thục phi làm hai cây cỏ dại, chân chó nép trên đầu tường (kẻ yếu chuyên đi nịnh hót bợ đỡ.)

Cũng chẳng quan tâm mọi người nghĩ gì, dù sao lời của thái hậu chính là một lời đã định. “Được rồi, cuối cùng là con...”

Thái hậu đánh giá con dâu rất thân thiết của mình, xem tới mức hoàng hậu trong lòng hoảng sợ, lúc này hoàng hậu mới phát hiện đã rất lâu bản thân chưa từng căng thẳng như thế, giống như là kẻ tội phạm đợi bị phán quyết tử hình, trong lòng bàn tay đầm một lớp mồ hôi mỏng.

“Con là nữ nhân rắn rết độc địa ngoài mặt hiền lành nội tâm ác độc, vì để con mình được bước lên ngai vị mà không từ thủ đoạn mưu hại hoàng tử của các phi tần.”

Thái hậu chốt câu cuối cùng, chúng phi liền thấy gương mặt hoàng hậu hết xanh lại trắng, đều cùng nhau âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vai diễn này với

hoàng hậu, cho dù các nàng trước đó có bất mãn ra sao với vai của mình, thì bây giờ cũng không ai thốt nổi một câu oán thán.

Thái hậu cũng không hề báo trước hay nói rõ cho hoàng đế bà bắt đầu trò chơi COSPLAY này, bởi thế khi hoàng đế mơ hồ cảm nhận được không khí bên người không còn phù hợp nữa thì đã là lúc, trăm mối không còn khả năng giải nữa.

Khí chất yêu mị của Cung phi đột nhiên bùng nổ, tuy rằng nàng ta trước đây vẫn đi theo con đường gợi cảm, nhưng bây giờ lại càng có tư thái hại nước hại dân. Khang phi thì ngược lại càng trở nên lãnh đạm, lúc trước nói “Phượng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng” ít nhất hẳn nghe còn hiểu, bây giờ nói mấy câu “Đạo đức huyền huyền phật kệ không, vô tranh vô dục tông tương đồng” thì hoàng đế hoàn toàn không hiểu tí nào. Chúng phi còn lại ai cũng có vẻ rất là kỳ quái, riêng đẳng cấp kỳ kỳ quái quái của hoàng hậu gia tăng thêm một bậc, mỗi lần lên tiếng ở chỗ công cộng đều thường xuyên kèm theo mùi giấm chua.

Hoàng đế là người theo chủ nghĩa yêu thương đồng loại, thường là khi có vấn đề không bao giờ hẳn đi chỉ trích người khác trước, mà là nhìn lại bản thân, nhưng mà hẳn đem biểu hiện gần đây của bản thân đem nhìn đi nhìn lại từ đầu tới cuối cẩn thận một lần, cũng không phát hiện ra chỗ nào khác lạ khiến mọi người trở nên quái dị. Nếu đem đi hỏi người trong cuộc, mọi người đều giả tạo nói “Không có gì không có gì” càng khiến cho hoàng đế trở nên lo sợ bất an, cảm giác như kiểu sắp có một trận phong ba bão táp đang chờ mình ở đằng trước.

Quả nhiên bão táp cũng không hề phụ sự kỳ vọng của hoàng đế mà ập đến rồi...

Hôm nay sau khi dùng ngộ thiện hoàng đế hiếm có khi nào được buổi rảnh rỗi, liền ở trong ngự thư phòng tiến hành hoạt động có tên đọc sách nhưng thật ra lại là lén lút ngủ gật. Hoàng hậu thì đang ở Nhạc Trữ cung nghe thái hậu oanh tạc thánh giác. Trữ phi ở trong cung chơi đùa với tiểu nữ nhi. Khang phi ở ản Quế Xương cung ngâm thơ vẽ tranh. Còn Huệ phi đang tiếp đãi Dự Lâm vương...

Từ sau sự kiện răng khôn lần trước, Huệ phi cùng với Dự Lâm vương xem như ứng với câu nói “không đánh không quen”, nhất là Dự Lâm vương phát hiện sau khi uống rượu Huệ đại hiệp có thể đủ tinh thần chống cự lại với ham thích nghiệp dư kể chuyện của hắn, tâm tình kích động không nói thành lời. Hoàng đế cũng không đành lòng cướp đi vị thánh giả mãi mới tìm được của đệ đệ, liền đồng ý cho hai người thường xuyên gặp mặt trong cung.

Cách một tầng rèm che, Dự Lâm vương thấy Huệ phi đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, hẳn liền cho rằng đó là để chuẩn bị nghe hắn kể chuyện ma, còn thực tế là Huệ phi cũng đang chuẩn bị nhưng là để sắm vai “một vị hậu phi có gian tình”.

Thời gian tiến cung lâu như vậy, Huệ phi cũng rất vui sướng phát hiện ra một điều - chỉ cần là chuyện gây ra sau khi nàng uống rượu, tất cả mọi người đều rộng lượng không truy cứu trách nhiệm hình sự của nàng. Cái có tốt như vậy, lúc này không dùng thì còn chờ khi nào! Vì thế sau nửa nén hương, Dự Lâm vương đang kể chuyện rất chi là hào hứng thấy Huệ phi hai mắt xám ngắt mặt mày ửng hồng vén rèm lên đứng trước mặt hắn.

“Huệ... Huệ phi nương nương...??”

Dự Lâm vương giật mình là chuyện đương nhiên, cứ cho là hoàng đế phê chuẩn, nhưng bọn họ không thể vượt qua tầng rèm mỏng ngăn ở giữa, thế mà hôm nay Huệ phi dám vượt qua Lôi Trì, hơn nữa... sắc mặt vừa nhìn đã thấy không bình thường.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt không đáp lời của Huệ phi, Dự Lâm vương đang tính mở miệng hỏi lại, bỗng dưng bị Huệ phi lấy thế hổ dữ vồ mồi đánh úp, thế tới mãnh liệt tới mức trực tiếp đem Dự Lâm vương từ trên ghế Thái sư ngã lật ngửa ra đất.

Theo tiếng ghé đổ xuống, hai người trên mặt đất đã tạo thành tư thế nữ trên nam dưới vô cùng mờ ám.

“Lệnh của thái hậu không thể làm trái! Vương gia, hôm nay người đành chịu ủy khuất vậy!!” Huệ phi nói rất rõ ràng.

Nhưng mà Dự Lâm vương đã sớm bị dọa sợ, đã không còn nghĩ được gì, há miệng hồi lâu cũng chẳng nói được câu nào, cho tới khi Huệ phi bắt đầu động tay động chân đến áo khoác của hắn, Dự Lâm vương lúc này mới như được bật công tắc điện, ý thức bắt đầu khôi phục.

“Nương... nương nương! Người làm gì thế???”

Dự Lâm vương hốt hoảng hỏi, nhưng Huệ phi chỉ quăng cho hắn một câu “Đóng kịch thôi, không sao đâu!” rồi sau đó không thèm nói câu nào nữa.

Sức mạnh sau khi uống rượu của Huệ phi Dự Lâm vương đã được lĩnh giáo qua, không thể ngăn nổi, mà có Dự Lâm vương cũng không dám nặng tay đánh Huệ phi bất tỉnh, lại càng không dám kêu người vào giúp, chỉ có thể cố gắng trong vô vọng giữ lấy tay Huệ phi.

May là hôm nay Dự Lâm vương mặc chính là công phục, vạt áo không phải mở ở trước ngực, mà Huệ phi ra khỏi khuê phòng thì lập tức bước vào cửa cung, chưa từng hầu hạ nam tử thay quần áo, kết quả là sờ soạng cả nửa ngày cũng không biết nên xuống tay từ đâu, lúc này Dự Lâm vương mới có thời gian xoay chuyên tình thế, thuận thế lật người một cái, đem biến động tác nữ trên nam dưới thành nam trên nữ dưới.

Mắt thấy gương mặt của Huệ phi từ phía trên biến thành phía dưới, Dự Lâm vương bỗng ý thức tư thế này lại càng mờ ám hơn, lúc này ngay cả thở cũng không dám lập tức đứng dậy chạy trốn.

Vì thế, đám nội thị thay phiên trực bên ngoài Ngự thư phòng đều thấy toàn bộ cảnh Dự Lâm vương vọt thẳng vào thư phòng của hoàng đế, tiếp đó là Huệ phi khóc lóc sụt sùi chạy vào, cuối cùng là hoàng hậu nương nương giá lâm.

Nhưng mà về việc bốn người này làm gì bên trong, đám người hầu ngoài tò mò thì vẫn là tò mò, nhưng không ai có gan đi nhìn trộm.

Bởi vì hoàng đế đã hạ lệnh không truyền ra ngoài, cho nên thái hậu cũng không biết Huệ phi đã gây ra chuyện gì, nhưng mà ngày hôm sau, một chuyện lớn như sét đánh giữa trời quang đã xảy ra ở Nhạc Trữ cung.

Người truyền tin tức này đến chính là nữ quan trong cung hoàng hậu, nữ nhân này gần như là chạy vội đến ngã trước mặt thái hậu, lệ rơi đầy mặt bẩm báo:

“Thái hậu, chuyện lớn rồi ạ!! Hoàng thượng người... người muốn phế hoàng hậu nương nương!!!”

Thái hậu thất kinh, vội vàng nhảy từ trên tháp quý phi xuống, nhưng lúc hỏi tình hình cụ thể, nữ quan này lại không nói rõ đầu đuôi, thái hậu đành phải mang theo người hầu cấp tốc lao đến Hoàn Khôn cung cứu nguy.

Chưa tiến vào cửa cung, thái hậu đã nghe thấy tiếng đập đồ, đi thêm vài bước nữa thì nghe tiếng gầm giận dữ của hoàng đế, đợi lúc thái hậu vào cửa nội điện, liền thấy hoàng đế lạnh lùng vô cảm, còn hoàng hậu thì quỳ xuống khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Sao lại thế này?? Chuyện gì đây...?? Làm sao lại thành ra thế này chứ?”

“Mẫu hậu, người tới thật đúng lúc!”

Hoàng đế dường như đem thái hậu trở thành hóa thân của chính nghĩa, liền kéo bà đến gần, chỉ vào hoàng hậu mà mắng.

“Trẫm cùng nữ nhân này ở một chỗ lâu như thế, vậy mà không rõ nàng là người ác độc đến vậy!! Hôm nay nếu không phế nàng ta, sau này trẫm sao có thể yên tâm!!”

Hoàng hậu cũng đem thái hậu thành vị cứu tinh, lê gôi vài bước đến quỳ sát dưới chân bà, lôi lôi kéo kéo thái hậu khóc lóc kể lể:

“Thái hậu, nô tỳ bị oan!! Người phải làm chủ cho nô tỳ a!!!”

“Ôi trời ơi! Rốt cuộc là chuyện gì đây??”

Thái hậu bị lôi vào giữa hai bên liền hoảng hốt, vội vàng gạt tay cả hai người ra.

“Tiện nhân này chính là kẻ năm đó thông đồng với ngự y hại chết Thuận nhi!!”

“Cái gì?!”

“Thái hậu, con dâu không có!! Đây đều là ý của ngài mà!!”

“Nực cười! Lời như vậy người cũng dám nói ra sao!!!”

Hoàng đế tức giận tột đỉnh, một cước đem hoàng hậu đá gục trên nền đất. Thái hậu chưa từng dạy con trai đánh nữ nhân, vừa thấy cảnh này cũng lập tức nóng nảy, liền quăng cho hoàng đế một bạt tai, mắng:

“Hò đồ!! Chưa hỏi rõ sự tình liền ra tay đánh người là sao??!!”

Hoàng đế ôm nửa bên mặt bị đánh đỏ bưng, kinh ngạc nhìn thái hậu.

“Mẫu hậu!! Nàng ta giết con của trẫm, sao người lại đánh trẫm chứ!!”

“Hoàng hậu sao lại có thể làm những chuyện như thế?!”

“Người làm sao lại biết nàng không làm!”

Hoàng hậu vừa thấy thái hậu đứng ở phe nàng, lần nữa dấy lên hy vọng, ánh mắt chờ mong nhìn bà:

“Đúng vậy thái hậu, nô tỳ thật sự không làm! Nô tỳ chỉ làm theo phân phó của người...”

Hoàng hậu một câu còn chưa nói xong, thái hậu vội vàng ngồi xuống ôm lấy nàng nói “Ai gia sẽ làm chủ cho con”, vừa mãnh liệt nháy mắt với hoàng hậu kêu nàng đừng nói thêm gì nữa.

Thái hậu chưa từng thấy con trai tức giận thế bao giờ, bởi vậy trong lòng cũng có chút mơ hồ. Bà cũng đoán được đại khái là hoàng hậu giả trang thành người xấu ngược lại lại quá hợp vai, giả quá hóa thật, nhưng mà bà lại không dám đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió thừa nhận với hoàng đế mình chính là chủ mưu bày ra mọi chuyện. Bất đắc dĩ, thái hậu đành phải đem tính mạng của bản thân ra cam đoan thay hoàng hậu, tính đem chúng phi gọi đến rồi cùng nhau giải thích với hoàng đế, kể cả bà có là chủ mưu, trước mặt nhiều phi tần như vậy hoàng đế cũng phải giữ cho bà chút mặt mũi chứ?!

Chủ ý đã quyết, thái hậu liền chuẩn bị đi gọi người, lúc ra cửa cung còn không quên buông lời dặn dò nghiêm khắc đối với hoàng đế:

“Trước lúc ai gia quay lại, hoàng hậu mà thiếu sợi tóc nào thì ai gia sẽ tính sổ với con!”

Nhìn hoàng đế gật đầu cam đoan, thái hậu rốt cuộc yên tâm rời đi, chỉ là bà như thế nào cũng không nghĩ tới, chân trước chân sau bà vừa bước khỏi cửa, hai người vừa nãy còn đánh nhau tụi bụi bây giờ đã đứng dậy lại gần nhau rồi.

“Trẫm đúng là chịu oan mà, chỉ giả vờ đá nàng một cái, lại bị tát một bạt tai thật!!”

“Xin lỗi người mà, bệ hạ, nhưng mà biểu hiện vừa rồi của hoàng thượng đúng là rất thật đó, ngay cả nô tỳ cũng có chút hoảng nha!”

Hoàng hậu liên tục vuốt mồ hôi nựa nịnh hót.

“Thật sao?!”

Hoàng đế thoải mái cười lớn, đối với thiên phú diễn xuất vừa mới vô tình phát hiện này đã khiến hắn rất nhanh quên đi cảm giác nóng như lửa trên mặt.

Đến nước này, người có đầu óc đều đã nhận ra, hai người này vừa nãy chỉ là đóng kịch. Từ lúc thái hậu ra chủ ý “Bắt chước diễn tập”, hoàng hậu đã lập tức tính toán làm sao để thái hậu nhận ra được ý nghĩa trọng yếu của xã hội của đồng cùng với sự nguy hại nghiêm trọng của tư tưởng ăn no rủng mỡ không có chuyện gì làm, mà chuyện của Huệ phi và Dự Lâm vương vừa rồi chính là cơ hội cho hoàng đế ra mặt can thiệp.

Cái gọi là hộp đen ta mở, người chịu chết đi - đây là phương thức nhất quán không bạo lực không hợp tác của hoàng hậu đối với thái hậu.

“Nhưng... Việc này thật sự có thể khiến mẫu hậu thu tay lại sao?”

Hoàng đế sau khi cao hứng thì lại lập tức lo lắng giáo dục đối với thái hậu vừa rồi là không đủ.

“Hoàng thượng yên tâm, cho dù lần này không được, nô tỳ còn có chiêu khác mà!”

Thấy hoàng đế tỏ vẻ tò mò, hoàng hậu ghé sát tai hoàng đế thầm thì vài câu, nói thầm cho tới khi về mặt hoàng đế trở nên xanh đến bất thường.

“Chủ ý này của nàng... Vạn nhất lời trẫm vào nữa thì sao?”

“Hoàng thượng! Nô tỳ đã khi nào làm việc quá bồn phận chưa?”

Hoàng hậu cười tràn đầy tự tin, giống như cảnh xuân tháng ba ấm áp, nhưng hoàng đế lại cảm thấy có chút run rẩy, hắn bỗng nhiên thấy việc thái hậu giao cho hoàng hậu vai “ngoài mặt hiền lành nội tâm độc ác” là do hoàn toàn chắc chắn hoàng hậu có đủ khả năng để diễn ra “thành quả” một cách xuất sắc.